

Sygn. akt III KRS 5/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Małgorzata Beczek
w sprawie z odwołania A. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 15 grudnia 2010 roku
w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 11 maja 2011 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

A. K. wniósł odwołanie od uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa odmawiającej przedstawienia jego kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

W uzasadnieniu tej uchwały Rada stwierdziła, że A. K. zgłosił swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie

Administracyjnym, obwieszczone w Monitorze Polskim z 2010 r. Na 6 wolnych stanowisk sędziowskich zgłosiło się 35 kandydatów.

Wnioskodawca urodził się w dniu 16 sierpnia 1949 r. w L. W 1974 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...]. W latach 1974 – 1976 odbywał aplikację prokuratorską w Prokuraturze Wojewódzkiej w L. W dniu 30 września 1976 r. złożył egzamin prokuratorski. W okresie od 1 listopada 1976 r. do 31 grudnia 1978 r. był zatrudniony w Okręgowym Inspektoracie Państwowej Inspekcji Handlowej w L. na stanowisku inspektora, a w okresie od 24 marca 1979 r. do 31 lipca 1980 r. w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego „L.” w L. na stanowisku specjalisty ds. ochrony mienia. W latach 1980 – 1984 odbył aplikację adwokacką w Zespole Adwokackim w K. zakończoną złożonym z wynikiem bardzo dobrym egzaminem adwokackim. Wykonywanie zawodu adwokata rozpoczął z dniem 1 kwietnia 1984 r. Z dniem 12 grudnia 2005 r. został mianowany asesorem w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym. W dniu 31 października 2007 r. Sąd Dyscyplinarny Naczelnego Sądu Administracyjnego podjął uchwałę o zezwoleniu na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej oraz zawiesił go w czynnościach służbowych w zakresie pełnionych obowiązków sędziowskich do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego. Z dniem 30 września 2008 r. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego rozwiązał z Kandydatem stosunek służbowy na mocy porozumienia stron. Obecnie Kandydat prowadzi od 15 sierpnia 2009 r. działalność gospodarczą – barek kawowy. Wyrokiem z dnia 20 maja 2010 r. Sąd Okręgowy w K. Wydział Karny – Odwoławczy (sygn. akt .../10) utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 września 2009 r. (sygn. akt .../09) uniewinniający Kandydata od popełnienia mu zarzucanych aktem oskarżenia czynów, uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną.

Ocenę kwalifikacji i przydatności Kandydata na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego sporządziła sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego J. K. Wyraziła ona pogląd, że kandydat spełnia wymogi formalne do objęcia stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wystawił Kandydatowi ocenę dobrą. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wystawił Kandydatowi ocenę dobrą. Na posiedzeniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w dniu 21

października 2010 r. Kandydat otrzymał ocenę bardzo dobrą, przyznaną 8 głosami „za” przy dwóch głosach „wstrzymujących się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w dniu 26 października 2010 r. Kandydat otrzymał 54 głosy poparcia na 107 ważnie oddanych głosów.

Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawiać powyższej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Kandydat spełnia wymogi formalne do powołania go na urząd sędziego. Z opinii sporządzonej przez sędziego wizytatora wynika, że kandydat posiada bardzo dobre opinie przełożonych i współpracujących z nim z nim sędziów. Zarówno Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak również Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego ocenili jego kandydaturę na ocenę dobrą. Natomiast Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zaopiniowało jego kandydaturę na ocenę bardzo dobrą. Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że inni kandydaci – B. B., R. G., M. K., B. S., W. Ś. i A. T.– uzyskali lepsze opinie Prezesów Naczelnego Sądu Administracyjnego i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz Kolegium, a także uzyskali zdecydowane poparcie Zgromadzenia, w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 15 grudnia 2010 r. na Kandydata nie oddano głosów „za”, oddano 15 głosów „przeciw” i 2 „wstrzymujące się”. Tym samym kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W odwołaniu od tej uchwały skarżący wniósł o jej uchylenie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, mianowicie art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.) oraz § 20 ust.1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz. U. Nr 219 poz. 1623 ze zm.) poprzez dokonanie oceny jego kandydatury bez zachowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji i składanych wyjaśnień, a także bez rozpatrzenia zgłoszonej kandydatury w oparciu

o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w tym samym konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie.

Skarżący podniósł, że został oceniony przez Prezesów Sądów jako „dobry”, co było oceną niekorzystną w porównaniu z innymi kandydatami, którzy otrzymali oceny „bardzo dobre”. Zdaniem skarżącego Rada powinna wyjaśnić, jakimi kryteriami kierowali się Prezesi Sądów, zwłaszcza z uwagi na jego bardzo pozytywne opinie wydane przez konsultantów i Przewodniczących Wydziałów. Wskazano również w odwołaniu na niewyjaśnioną przez Radę niekonsekwencję w ocenie skarżącego przez Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, który uczestniczył w posiedzeniu Kolegium tego Sądu. Kolegium przyznało mu ocenę „bardzo dobrą” większością 8 głosów „za” przy 2 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów przeciwnych. Jako „swoistą manipulację faktami” skarżący uznał zamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Informacji o uchwale Sądu Dyscyplinarnego Naczelnego Sądu Administracyjnego z 31 października 2007 r. zezwalającej na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej i zawieszającej w pełnieniu obowiązków, przy jednoczesnym pominięciu informacji o jej uchyleniu uchwałą Naczelnego Sądu Dyscyplinarnego drugiej instancji z 11 lutego 2008 r. i umorzeniu postępowania. Przepis art. 60 Konstytucji nie gwarantuje przyjęcia do służby publicznej, ale jego stosowanie wymaga zapewnienia równych szans w dostępie do służby sędziowskiej i stosowania jasnych kryteriów oceny kandydatów. Zdaniem skarżącego czworo kandydatów przedstawionych przez Radę Prezydentowi RP do powołania na stanowiska sędziowskie uzyskało mniejsze od niego poparcie Zgromadzenia Ogólnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.) sędzia albo osoba, której praw lub obowiązków dotyczy uchwała, wydana w indywidualnej sprawie, może odwołać się od takiej uchwały do Sądu Najwyższego, z powodu sprzeczności uchwały z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Jak

wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w pkt 5 uzasadnienia wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008 Nr 4, poz. 63) przy ocenie zgodności uchwały Rady z prawem, merytoryczna ingerencja Sądu w rozstrzygnięcie Rady jest niedopuszczalna; kontrola Sądu ograniczona jest do oceny zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydata.

W odwołaniu zarzucono naruszenie art. 2 pkt 2 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Przepisy te stanowią, że Rada wykonuje zadania określone w ustawach, a w szczególności rozpatruje i ocenia kandydatury do pełnienia urzędu sędziowskiego (pkt 2) oraz przedstawia Prezydentowi RP wnioski o powołaniu sędziów (pkt 3) w szczegółowo wymienionych sądach, w tym w wojewódzkich sądach administracyjnych. Są to przepisy o charakterze kompetencyjnym, zarzut ich naruszenia jest bezzasadny w sposób oczywisty, gdyż powód wniósł o powołanie go na sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym i tego wniosku dotyczy zaskarżona uchwała.

Skarżący zarzucił także naruszenie § 20 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 13 listopada 2007 r. przez brak wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy. Odnosząc się do tego zarzutu należy przede wszystkim zauważyć, że przepis ten już nie obowiązywał w dniu podjęcia przez Radę zaskarżonej uchwały (15 grudnia 2010 r.). Rozporządzenie to w części dotyczącej trybu postępowania utraciło bowiem moc obowiązującą z dniem 2 grudnia 2010 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r.. K 62/07 (Dz.U. Nr 202, poz. 1567). Wyrok ten – z odroczeniem o 12 miesięcy – w części pozbawił to rozporządzenie podstawy ustawowej, którą był art. 12 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w części uprawniającej Prezydenta RP do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu postępowania przed Radą. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego tryb postępowania przed Radą nie mógł być uregulowany w rozporządzeniu, gdyż sprawa ta należy do materii ustawowej. Ustawa nie została jednak uchwalona w okresie 12 miesięcy od ogłoszenia wyroku Trybunału w Dzienniku Ustaw, wskutek czego powstała luka prawna. Brak przepisów regulujących szczegółowo tryb postępowania przed Radą nie zwalniał tego organu z obowiązku wykonywania konstytucyjnych i ustawowych zadań. Rada jest obowiązana do działania na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji).

Zdaniem Sądu Najwyższego w razie braku przepisów szczegółowych Rada powinna kierować się zasadami ogólnie przyjętymi w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji). Obligowało ją to do wszechstronnego rozważania wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wbrew zarzutom odwołania zostało to wykonane w sposób zadawalający. Rada dokonała oceny wniosku skarżącego przy pomocy prawidłowych kryteriów i uznała, że sześćcioro innych kandydatów (spośród 35 osób) zasługuje na przedstawienie Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowiska sędziów. Zastosowane przez Radę kryteria nie naruszają art. 33 i art. 60 Konstytucji. Wszechstronne rozważenie wszystkich okoliczności sprawy przez Radę nie obejmuje motywów zajęcia określonego stanowiska wobec wniosku kandydata przez organy opiniujące. Kryteria oceny przydatności kandydata oraz stosunek między poszczególnymi kryteriami nie są określone ustawowo. Stosuje się do nich konstytucyjne wymogi niedyskryminacji (art. 33) i równego dostępu do służby publicznej (art. 60). Zastosowane przez Radę kryteria oceny kandydatów znajdują uzasadnienie w potrzebie oceny ich przydatności do wykonywania zawodu sędziego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.